העלון טעון גניזה
עלון מס' 580
שבת פר' ואתחנן
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ענין

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

מי כעמך ישראל

ובכל מאדך (ו,ה)

יש הזוכים גם בדורנו, למסור את ממונם, כפשוטו ממש, באהבה שהם אוהבים את הקב"ה ואת תורתו. אודות אישה אחת שזכתה לכך, ספר רבי אפרים הולצברג, בנו של הרב שמחה הולצברג. והמעשה שהיה כך היה: בירושלים היה קים מקום סגור על מסגר ובריח,אשר איש לא ההין להסתכן ולהתקרב אליו-בית החולים למצורעים. החשש מפני הדבקה במחלת הצרעת הנוראה, חשוכת המרפא, גרם לכל האנשים להדיר את רגליהם מן המקום הנורא הזה, אשר אליו אפשר להכנס ברגל, אולם לצאת ממנו רק על גבי מיטה...רק אחד לא חשש ולא פחד. הוא היה מגיע בקביעות לבקר את החולים, להתענין בשלומם, לעזור להם ככל יכולתו, להתפלל עליהם, להיות לצידם, הצדיק רבי אריה לוין זצ"ל ובניו. מי שהולך בדרכו של רבי אריה, הוא רבי אפרים הולצברג, שהקפיד להגיע מדי שבוע לבית החולים, ולדרוש בשלומם של החולים השונים. אחת מן החולות בבית החולים למצורעים היתה מרגלית גמליאל. היא היתה בחורה תימניה, אשר עלתה לארץ בעלית יהודי תימן, אולם חשד קל לצרעת גרם לה להגיע בעל כרחה אל המקום הנורא הזה, שם, לדאבון לב, אכן נדבקה וחלתה. מרגלית היתה התמצית של סבל ושל יסורים: בודדה, ללא הורים, ללא אחים, בתוך מוסד בעל קירות גבוהים-לנצח. צעירה, אשר ברבות השנים הזדקנה והלכה, ומעולם לא זכתה להקים לה שם ושארית בעולם האכזרי שקרע אותה מתוכו בגלל טעות גורלית אחת...מרגלית היתה זכאית לקצבה כלשהי מהבטוח הלאומי. היא מעולם לא בזבזה את הפרוטות המעטות שהיו בידה, אלא תמיד הקפידה לקנות את המינימום ולשמור בצד את הכסף הנותר. עד מהרה התבררה מטרת החסכון-מרגלית צברה סכום כסף נאה, שהספיק לה לרכישת ספר תורה, שאותו תרמה לבית כנסת בקרית ארבע. היא הסתובבה מאושרת, יודעת כי עשתה את הטוב ביותר עבור נשמתה, מתנחמת בפיסת הנחמה שעומדת וקימת לנצח, אי שם בבית הכנסת בקרית ארבע, בכל שבת בה נפתח הספר שלה- ותורת ה' נקראת ממנו... אך לא לזמן רב. באחד הימים פורצת שרפה בבית הכנסת. ספרה של מרגלית עולה בלהבות. אך היא איננה מתיאשת. היא השיגה הלואה שתפרע על ידי הכסף המגיע לה מהבטוח הלאומי. ואותו שולחת מרגלית לסופר סת"ם, מבקשת לקנות עוד ספר תורה, ומכניסה אותו שוב לבית הכנסת. באהבה. באחד מימי ששי-מספר ר' אפרים- הגעתי לבית החולים. אני שומע את האחות הרוסיה מדברת עם מרגלית: "תגידי", היא אומרת לה, "מרגלית, מה עשית? את כל הכסף נתת לספר תורה, וכעת, ראי, אפילו גרבים לשבת אין לך...". ומרגלית משיבה בקולה הרגוע: "הוי, אינך יודעת מהו המצב שלי באמת...מעולם לא זכיתי להתחתן, ואף פעם לא זכיתי ללדת ילדים, אינני מותירה אחרי כלום כאן בעולם...כשאמת, בבוא היום, מה אשאיר אחרי? זוג גרבים?...כך, אוכל להותיר אחרי ספר תורה וחיים של נצח...". באותה שבת-מסים רבי אפרים הולצברג את סיפורו-כשאכלתי, כפי מנהגי, סעודה שלישית, לצידו של הרב אלישיב שליט"א, ספרתי לו את הספור הזה..."אם יש דבר שנקרא חתן תורה"-אמרתי לו, כשסימתי-"מרגלית זו איננה כלת תורה?" והרב אלישיב אשר והשיב:"ודאי, זהו בכל מאודך, היא באמת 'כלת תורה'"!

רצה הקב"ה לזכות את ישראל ולהעניק להם בזכות, ולא בחסד, את שכרם לעולם הבא, משום כך הוא העניק להם נסיונות וקשיים-וכשהם עומדים בהם, הם זוכים לכל הטובה הצפונה להם באחרית הימים והקב"ה קורא עליהם: "ישראל אשר בך אתפאר!". זכתה מרגלית גמליאל לעבור בחייה מסכת תלאות וצער, אשר הביאוה מזוככת ומטוהרת כבדולח לקבל את שכרה הצפון לה בעולם הבא. מי כעמך ישראל!

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת ואתחנן

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	6.17	7.07	8.22	8.59
תל אביב	6.19	7.24	8.24	8.57
חיפה	6.20	7.15	8.25	8.57
באר שבע	6.17	7.22	8.22	8.55

הפטרה: "נחמו נחמו עמי"

ההלכה השבועית

הלכות שבת - טוחן

א. מותר לדוך תמרים ואגוזים בשבת, לצורך זקנים וילדים, או לצורך חולה, ובלבד שידוך בשינוי, כגון בידית הסכין או ביד המכתשת בצדה הצר, שאין הדרך לדוך כך בחול.

ב. מותר לכתחילה לרסק בננה או ירקות מבושלים בשינוי המזלג לצורך מאכל התינוק, כדי להאכילו לאלתר. וכן מותר לרסק ולמרוח בננה או אבוקדו וכיוצא בזה על פרוסת לחם על מנת לאכול לאלתר.

ג. מותר למרוח בשבת אבוקדו או בננה או חמאה על פרוסת לחם, שאין דין ממרח באוכלין.

ד. המחתך ירק דק דק להניח לסעודה אחרת חייב משום טוחן, אבל אם לאכול לאלתר מותר. ומותר לעשות סלט ולחתוך הירקות דק דק, על דעת לאכול לאלתר. ה. מותר לחתוך בשר מבושל או צלי דק דק בסכין, ואפילו שלא כדי לאכול לאלתר, מפני שאין טחינה באוכלין שאינם גידולי קרקע.

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל?
שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinon.org או הכנסו ל - www.hasdeyinon.org

סיפור השבוע

שלום ר' לוי.לפני כ- 30 שנה נישאתי והקמתי את ביתי. הבית הפרטי שלי, כיום, הוא בעצם חיקוי כמעט מושלם של בית הוריי, זו הייתה מגמתי מיד ביום הראשון לנישואיי. נכון שאין חיקוי מושלם, וחיקוי הוא אף פעם לא המקור, אבל כשיש דברים מושלמים, או כמעט מושלמים, אז למה לא לשכפל?! לשמחתי, בעלי בא מרקע דומה לשלי, מבית בריא ושמח, מה שהקל עליי מאד לסלול את נתיב חיינו המשותף בדרך של אושר ושמחה יהודיים. לגופם של דברים, בעלי ואני הגענו ממשפחות ששלום-בית אצלם היה עניין טבעי, זורם, שוטף, דברים שבנורמה. וגם אם לעתים היו ויכוחים ומחלוקות – בין ההורים - זה לעולם לא ניגרר למקומות של מרירות, חמיצות, או שתיקות מרגיזות של "ברוגז". גדלנו כילדים עם שלום בית עוטף ומלטף ומחמם. אקלים משפחתי (נעים) שכזה מאהיב על בני הבית את התורה, המצוות, ואף מסייע בעדם להיות אנשים בעלי חסד, מלאי מאור פנים, עם מבט של עיניים ורודות על הזולת ועל הנעשה מסביב. בית הוריי הפתוח והמאיר, היה סוג של תחנת רכבת מעניינת ואפילו מרתקת, שהרבה טיפוסים משונים ומוזרים פקדו אותו, והרגישו במחיצת הוריי בשיא הנוחם והנוחות, בקיצור כמו בני משפחה. אבי שיחיה ידע להתבדח איתם, לרומם אותם, להתעניין בהם ולשדר להם "אתה יותר מאח שלי". בשחר ילדותי התופעה הזו הייתה חלק טבעי מחיי, בנערותי כבר התחלתי לשאול "אבא, אמא, איך זה שכולם מגיעים לכאן?...". לא חלילה שהייתה לי בעיה עם זה, ההיפך, זרמתי עם כל המוזרויות, וסיגלתי לעצמי סוג של התנהלות מכבדת כלפיהם, עם המון-לב ותחושת אחווה אמיתית, מתוך הבנה ששפר עליי מזלי שאני בת בבית הזה, והם באים מבחוץ כדי להרגיש ולקטוף כאן חמימות של משפחה. אני נזכרת שכשהייתי בת שש, אבא נסע בלילה לקצה העיר, החנה את רכבו ליד משאית גדולה, שהייתה מכוסה בברזנט ירוק, וצעק "אלון, אלון, דבר אתי". יצא משם איש מוזר, בגדיו מטונפים, הומלס אומלל שהוריו התנכרו לו, והמוסד הטיפולי שלו היה עבורו גיהנום. חבר מהעבודה של אבא סיפר לו עליו, "האיש מסכן גר על גב משאית, רחמנות!!!".אבא הביא אותו הביתה, רחץ אותו, קנה לו בגדים, הביא לו תרופות, טייל אתו המון וסיפר לו דברים מבדחים עד שחזר לתפקוד סביר ומצא עבודה... חודשים ארוכים הוא לן בביתנו, כאחד מבני המשפחה. למה? כי אי אפשר להפקיר יהודי, הוא בן של מלך, ואם יהיה לו טוב, זה הכי טוב לנו... על המוטו הזה גדלנו. שיהיה להם טוב, שישמחו, שיבריאו, שירוויחו, שיהיו מלכים ונעשה הכל שיצליחו בכל עניין. ואנו? נשמח בהצלחתם. גדלתי על המשקפיים הוורודים הללו, ובתמימות של נערה חרדית מאחת מערי השדה, חשבתי שלכל בני אנוש גם משקפיים כאלו, וכולם כמו אבא ואמא עסוקים שיהיה לזולת טוב ושמח, ומוצלח, עד כמה שידם משגת, וכמובן לרומם את נפשם לעודדם ולהעלות חיוך על שפתותיהם, אפילו במצבם הקשה. לפעמים אני תוהה ביני לבין עצמי איזה בית מחשל יותר טוב בני-אדם למסע החיים. האם בית טוב ושמח כמו הבית ממנו באתי, או אולי בית פחות עליז, פחות מאיר פנים, עם קצת צרות ובעיות וסכסוכים, מה שמחייב את הילדים להכיר מקרוב את המשקפיים השחורים... שלא הכל ורוד ילד. לא הכל!!! שלא תטעה אדון לוי, אלו רק מחשבות סתמיות, ואני מאחלת לכל תינוק שיזכה למשפחה כמו משפחת נעוריי. לא סיפרתי לך, כיום אני עובדת בסמינר מאד חשוב להכשרת מורות, ותפקידי העיקרי הוא הנחיית גננות ומורות צעירות להתמודדות מול ילדים, הורים, ושאר בעיות מורכבות שבתוך הכיתה. לתפקידי הנוכחי הגעתי מתוך שאיפה ברורה להימצא בצומת מרכזי שמשפיע ושבונה את נפש המורה הצעירה. היו לי ויש לי כמה הצעות מצוינות להתקדם, לנהל, אבל העדפתי את השלב הנוכחי בסולם, עד הפנסיה ועד בכלל, אם ירצה השם. למה אינני מבקשת להתקדם? זה בעצם הסיפור. כשהייתי בכיתה י"ב בסמינר, נערך שיעור פדגוגי במסגרת שיעור "אקלים כיתה". התבקשנו לגשת לשולחן שהיה מלא בכרטיסים ולקחת כרטיס, ובו שם של אחת הבנות שבכיתה. המורה כתבה מספר שאלות על הבת ששמה התנוסס בכרטיס. אחת השאלות הייתה: "איזה דבר ישמח אותה?" יצאנו למשימה, ומיד כשסיימנו התעניינתי מה היה כתוב עליי... דווקא בשאלה זו, למרות שהיו הרבה שאלות מעניינות. התלמידה שבחרה את שמי כתבה עליי, במענה לשאלה: "ישמח אותה, שלכולם יהיה טוב ושמח!". נהניתי מתשובתה והרגשתי שמכירים אותי טוב. זה פשוט נכון! באמת עושה לי טוב כשטוב לשני, משמח אותי מאוד שמישהו מצליח! (נו טוב, גדלתי בבית שכזה!) ותמיד חשבתי לעצמי: כל-כך נחמד שטוב ונעים לבני האדם והייתי בטוחה שכל העולם חושב, מרגיש ורואה כמוני!! כעבור שנתיים קיבלתי מינוי זמני בהנחתה, כלומר ללא הכנה מוקדמת, להיות מורה מחליפה בכיתה א' (3 חודשים). שמחתי מאוד. קרובי משפחתי, בעלי, הוריו, הוריי, אחיי ואחיותיי, כולם נתנו לי הרגשה שאצליח ושאהיה המורה הכי טובה ומוצלחת שיש. הלכתי למשימה עם ביטחון עצמי ענק למרות שאף פעם לא עשיתי "פרויקט" שכזה... ללמד אותיות, קריאה, מספרים והרגלי למידה. (עד אז הייתי סייעת בכיתה קטנה, בה העבודה הייתה קלה ורגועה). לפתע צנחתי לעולם סוער יותר – לחץ עבודה. שמחתי על כך, כי אני אוהבת אתגרים. ילדי כיתה א' הם הסקרנים ביותר אך גם שובבים מאד, כי באו עם הרגלים מגן הילדים. המנהלת נתנה לי את כל העידוד ואף הוסיפה, "אני מבקשת ממך למרות כישרונותיך הרבים, להיות בקשר עם המחנכת פעם בשבוע, שתדריך אותך איך להתקדם ומה לעשות". שמחתי שיש גם מי שיכול לעזור לי מבחינה מקצועית, בכל זאת ניסיונה של המורה הוותיקה יהיה לי לעזר. כך חשבתי... אבל לא!! כל פעם שביצעתי את בקשת המנהלת והתקשרתי למחנכת שהחלפתי, הסתיימה השיחה בבכי, בשברון–לב, בעצב. אציין שעד אז חשבתי שאני לא כל-כך רגישה ושברירית, אבל כל שיחה עם המורה ההיא הוכיחה לי שהביטחון העצמי שלי הוא סדוק, ושבעצם אני עלה נידף וחסר כישרונות. איך אתה כותב לפעמים במליצה ספרותית, היא מרטה לי את הנוצות. פשוט כך. הנה מספר דוגמאות של משפטים שהיא השמיעה לי באותן שיחות בהן הייתי זקוקה ממנה לעידוד, להכוונה. "נו טוב, את צעירה מדי, את חסרת ניסיון. נדמה לי שהמנהלת עשתה הימור לא נכון, היה עדיף להכניס במקומך מורה ותיקה יותר". אובייקטיבית, בהחלט שהיא צדקה, אבל בכל זאת – נכון לעכשיו - אני מול 30 זאטוטים וצריכה כמה מילים מחזקות מכוונות, ולא ביקורת סודקת. משפט נוסף שממש החלישו אותי, "אני מאד מקווה שהתלמידים ידעו עד סוף השנה לקרוא... את תעשי עבודה קשה מאד למורה של כיתה ב'...". היא אף דאגה ליידע את המורה של כיתה ב', "תתכונני, תהיה לך עבודה מאד קשה בשנה הבאה, תלמידי א' לא מוכנים!!!". בקיצור היא שידרה לי בלי מילים, "את לא יוצלחית!!!" כל שיחה הסתיימה בדמעות. בעלי עקב ושמע חלק מן השיחות, ובכל פעם שאלתי אותו "תסביר לי, מה כל-כך רע לה שיהיה לי טוב?". הוא עודד אותי ואמר: "את גדלת במשפחה שהכל שם ורוד, וגם רואים ורוד אצל אחרים, וכולם אצלם מוכשרים וטובים ומוצלחים. אבל תביני שבעולם יש גם אנשים לא טובים (הוא לא אמר רעים), עם עין צרה, וחוסר רצון לפרגן". לא הבנתי את זה!! לא הייתי מסוגלת להפנים שיש בעולם אנשים שלא מעודדים, שלא מפרגנים, שלא דואגים לזולת שיצליח. זה כנראה חסך ילדות שלי. למרות הכל המשכתי לשוחח עמה מנסה לדלות ממנה שיטות, רעיונות, תובנות, כיצד להצליח עם הילדים. והדמעות? זרמו. עד שבעלי פסק, קבע: "די, תפסיקי לשוחח עמה, זה לא עושה לך טוב". השיחות עמה הופסקו, נעזרתי כמובן במורות אחרות. אבל הצלקת? הו, הצלקת דומני שמלווה אותי עד היום, עובדה שהעליתי אותה על הכתב. ברשותך רציתי לסכם את הדברים, כדי שנצא עם תובנה או לקח לחיים. תראה, המורה ההיא צדקה בכל מילה שאמרה. הייתי חסרת ניסיון לחלוטין, הוצנחתי למשימה שהייתה גדולה מדי על כתפיי. לא קיבלתי שום הכנה מוקדמת, ובהחלט יתכן שתלמידי כיתה א' לא עלו מוכנים כל כך לכיתה ב'. הכל נכון. אבל בל נשכח שהקב"ה הוא זה שמנהל ומנהיג את העולם, והוא הצניח אותי למשימה הכבדה הזו, ואין מי שפטור מלתמוך, לעודד, לעזור, לכוון. ביקורת פולשנית, צודקת הכי שתהיה, לאנשים צעירים וחסרי ניסיון, היא לפעמים סכין בלב, ולעתים יכולה לשבור בני-אדם לשנים רבות. אבא שלי סיפר לנו פעם, שאחד מגדולי הדור סיפר על ימיו הקשים בישיבה כבחור צעיר, ללא מזון מספיק, ללא מיטה להניח את הראש, ההורים רחוקים, וגם הראש קשה. הסוגיות היו סתומות ומעורפלות, והחברים? שקועים עם עצמם ועולמם. והוא הולך ודועך, ובמוחו מחשבות לנטוש ולצאת לשוק העבודה. לפתע, מישהו טופח על כתפו, מחייך אליו במלוא שיניו ושואלו "אמרו לי שאתה מונח בתוספות, תנסה להסביר לי אותו בבקשה...". המשפט המפרגן הזה, מתלמיד ישיבה אנונימי – אך רגיש וחכם - הצמיח את אחד מגדולי הדור. כמדומני שכל מילה מיותרת, וברור לך מדוע אני משמשת שנים רבות כמנחה ויועצת למורות וגננות מתחילות.

באדיבות המחבר- הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

בעלי, שיהיה בריא, לא הרגיש טוב, תקופה. הלכנו לרופא ושלח אותו לצילום ראות. לפני הכל, הזמנתי לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וברוך השם, עוד באותו יום קבלנו תשובה שהכל תקין, ברוך השם...תודה לבורא עולם...

בעילום שם

בעבר סבלנו משכנים מציקים. קראנו בעלונים על ישועות שזכו אנשים שעשו "פדיון נפש" בארגון "חסדי ינון". קבלנו על עצמנו לעשות " פדיון נפש" ובאם נקבל ישועה נפרסם זאת. תרמנו, וברוך השם זכינו לישועה שבקשנו. והננו מפרסמים זאת. בתודה רבה ובברכת ישר כח על פעלכם הטוב למען הזולת.

בעילום שם

אחי השם ישמור אותו, היה לו דלקת ראות, המצב הלך והחמיר, עד כדי כך שהיה שלושה חודשים בחדר, הוא התקשה ללכת, והמקסימום שהגיע זה היה עד הסלון. היה לו קשה לעמוד על הרגלים. גם היה לו קשה לדבר. נתנו לו אנטיביוטיקה וזה לא עזר. נשאר כך. בצר לנו עשינו לו מספר פדיונות, בהתחלה בחצות הלילה בפורים, ואז קם על הרגלים, והתחיל קצת ללכת, אחרי זה עשינו לו עוד כמה פדיונות, כל פעם לפני בדיקות, ולאט לאט המצב התחיל להשתפר, חלפו לו הכאבים, חזר לדבר. ראו בחוש שהמצב הולך ומשתפר. גם אם חרב חדה מונחת על צוארו של אדם, אל יתיאש מהרחמים...רוצים להודות , מיליון פעם תודה לה'... ובזכות הצדיק, ראינו ישועות. שבע"ה זכוי הרבים יעמוד לזכותו ויהיה לו בריאות איתנה.

מ. קרית גת

בתי נולדה עם תסמונת דאון, והרופאים חששו שזה גנטי, החשש היה לילדים שיולדו בעתיד שלא יהיו גם עם בעיות גנטיות. היינו צריכים לעבור בדיקות כדי לאמת את חששות הרופאים. ברגעים כאלה מלאי חרדה, אין על מי להישען אלא על אבינו שבשמים! עשינו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וברוך השם, הבדיקות היו תקינות וזה לא מאיתנו...אבן נגולה מעל ליבנו...תודה ה'...

(בעילום שם)

נולדה לי בת בשעה טובה ומוצלחת לפני חודשיים וחצי, היא נולדה לפני הזמן בשבוע 37 , התעורר חשש לבעיית שמיעה. לפני הכל פנינו ישר לעשות לה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", מכיון שראיתי כבר ישועות עם הפדיון, ישר התקשרתי. עשו לה את הפדיון לפני שתי בדיקות חשובות בשני בתי חולים שונים. והיום קבלנו תשובות שהכל תקין אצלה, ברוך השם, משני הבתי חולים. נשמתי לרווחה, ברוך השם, ורוצה להודות למי שכל הרפואות שלו....לבורא עולם, ר פא כל בשר ומפליא לעשות.
תודה השם!

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי
חסד בשלמות

ירמיהו הנביא התנבא לצדקיהו המלך, שנבוכדנצר מלך בבל יכבוש את ארץ ישראל, יחריב את בית המקדש וייהרגו עשרות אלפי יהודים.כששמעו זאת ראשי השלטון הם ציוו להשליך את ירמיהו הנביא אל הבור בטענה כי הוא מרפה את ידיהם של העם וכל כוונתו רעה ולא טובה. לקחוהו והשליכוהו לבור מלא בטיט. שמע זאת סריס המלך ורץ לספר למלך. כששמע זאת המלך צדקיהו שלח שלושים אנשים אל הבור כדי להעלות חזרה את ירמיהו. לקחו סחבות בלויות, קשרו אותן אחת אל השנייה ויצרו חבל ארוך. זרקו את החבל לבור והעלו את ירמיהו מהבור. אמר ירמיהו הנביא: "הלוואי והיה לי סולם אחד בו הייתי עולה, במקום החבלים הללו, הקושי היה רב, נחבטתי בקירות הבור, אני עייף ומותש". אמר הקב"ה: "סולם אתה מבקש? כשם שרחב - סבתא שלך הורידה בחבל מחלון ביתה את שני המרגלים ששלח יהושוע לרגל את הארץ, אף אתה - העלו אותך בחבל...לו הייתה סבתך מורידה אותם בסולמות אף אותך היו מעלים בסולמות..." (ירמיהו לח') רחב עשתה חסד גדול עם המרגלים, היא הצילה אותם ממלך יריחו, החביאה אותם ושלחה אותם לדרכם, חסד עצום... אך לא שלם... הורידה אותם בחבל ולא בסולם... ברוך ה' אנו עם החסד, בכל פינה ומקום מחפשים לעשות חסד עם האחר, אך האם אנו עושים את החסד בשלמות, מכל הלב או רק כדי לצאת ידי חובה? כשמגיע אלינו אדם דל אמצעים האם אנו נותנים את הצדקה עם חיוך או מחמיצים פנים? בורא עולם מנהיג את עולמו מידה כנגד מידה - איך שאתה מתנהג כך יתנהגו איתך.אם תחייך לאחר הוא יחייך אליך, אם תחמיץ פנים יחמיצו פנים אליך. אם תעשה חסד בשלמות, עם לב רחב כך גם תקבל - מידה כנגד מידה חסדים בשלמות, מחברך, ממשפחתך. כשתעשה חסד עם רצון, בכל יכולתך, תקבל כפול ומכופל ממי שאמר והיה העולם...

רונן קרתא

בסיעתא דשמיא

הספר שיוציא אותך מהדאגות

שער הבטחון המתורגם

מאת **רבנו בחיי אבן פקודה** זצ"ל.

מהדורה חדשה
ויחודית מתורגמת
לשפה עשכוית
וקולחת
מצורפת הסגולה
לפרנסה של
הרב סגל

חדש!

בהוצאת תפארת ינון

ניתן להשיג "בחסדי ינון" 03-6182992

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל להגנה
מעין הרע, מזל,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע

לשמירה, ברכה והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"**חסדי ינון**" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440